

som have begyndt deres Foredrag med at sige, at det havde glædet dem overordentlig, at denne Lov var kommen frem, og derpaa have de talt mod Bederlaget. Jeg maa sige, at det forekommer mig at være en meget stakket Glæde; jeg kan nemlig ikke troe det muligt, at Regjeringen vil gaae ind paa denne Lov, medmindre den faaer dette Bederlag. Dersom man vilde sige, at den ikke skal have dette Bederlag, saa siger jeg, at det vilde være usvarligt at nedlægge Kjøbenhavns Fæstningsværker (Hør!).

L. C. Larsen: Jeg vilde ønske, at jeg i denne Sag kunde stille mig paa samme Standpunkt som den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Vilde). Det vilde være behageligt for mig, om jeg kunde arbejde for, at Kjøbenhavns Commune, foruden at opnaae de andre Fordele, som jeg troer, at den vil kunne vente sig af denne Lov, ogsaa kunde blive fri for at betale Noget, fordi de Fordele, som tilhøre Communen, blive fritagne for det Vaand, der nu paahviler dem; thi hvad den ærede Taler htrede om, at det var Lovens Tanke, at Kjøbenhavns Commune skulde være fri for at betale for sine Fordele, var ikke rigtigt i sin Heelhed. Der er vel i Udskiftet nævnt enkelte Grundstykker, som skulde være fritagne paa Grund af det Diemed, hvori Communen benytter dem; men Communen eier desuden ikke saa saa Fordele, som dog ikke ere af stor Betydning, og som muligens for største Delen ville medgaae til Ordningen af Veie og andre Anlæg. Det vilde ganske vist ogsaa være mig behageligt overfor mange Mænd i Kjøbenhavn, som jeg kunde ønske at skaffe billige Fordele, om jeg kunde staae paa det Standpunkt, som det ærede Medlem staaer paa; men jeg kan det ikke. Allerede da Sagen var for i 1861, var det min fulde Overbeviisning, at det var en begrundet Forbring fra Regjeringens Side, ikke at give Stip paa det bestaaende Forhold, uden at faae Erstatning derfor. Denne Overbeviisning har jeg beholdt i de Aar, som siden ere hengaaede, og jeg har den endnu, uagtet Alt, hvad der herimod er blevet anført heri Salen. Jeg støtter mig væsentligst paa det,

som jeg antager er foregaaet i 1861, og jeg troer, at det, der dengang foregik, ikke er blevet rigtig opfattet af dem, som have omtalt det. Forudsat, at den Efterretning, vi have faaet derom i den omtalte Betænkning, er rigtig, saa var det der skete i 1861, det, at den hele daværende Slægt af Ciere paa dette Stykke Jord blev saa at sige udryddet, blev flyttet bort, og om de vedkommende Ciere fik Noget eller Videt for deres Jord, gjør ikke Noget til Sagen. De daværende Ciere spandt bort, og de, der kom efter, vare ganske andre Personer, altsaa kan man slet ikke bygge Noget paa, hvorvidt der var handlet rigtigt eller ikke imod de Personer, som i 1861 opgave deres Fordele og fik Erstatning paa anden Maade; man skal kun tale om dem, som kom i deres Sted, og om de Willaar, hvorunder de erhvervede deres Jord. Yderligere skal jeg gjerne indrømme, at det ikke tilstrækkeligt er blevet oplyst, hvad der skete i 1861 og derefter; derom vil der vistnok kunne faaes nærmere Oplysninger ved en nøiere Undersøgelse, som jeg derfor ogsaa vil tilraade. Jeg bygger fremdeles min Anskuelse derpaa, at den Tilstand, som jeg antager blev tilveiebragt i 1861, endnu er tilstede, og at der for Videt ikke er Spørgsmaal om et eneste Stykke Jord, som ikke henhører til de Fordele, der dengang bleve erhvervede af Regjeringen, og hvorover den senere har disponeret med de Indskrænkninger, som endnu ere til. For mig staaer det i det Hele, som om den rigtige Betragtning af Forholdet er den, at man i et offentligt Diemed har erhvervet en privatretlig Servitut, og at denne derfor ikke bortfalder, fordi man forandrer det offentlige Diemed og opgiver det, og jeg maa i den Henseende lægge særdeles Vægt paa, hvad vi nys have hørt af det ærede Medlem fra Bornholm (Falleisen). Noget, som jeg troer, vi ikke ganske kunne tabe af Betragtning, er det, at selv om vi ikke bryde os om at benytte Fæstningsværkerne i den Stand, hvori de ere, saa kan der dog om kort Tid fremkomme saadanne Anskuelser om Fæstningsvæsenet — saaledes som den høitæredede Minister har gjort opmærksom paa —, at der kan blive Anledning til at benytte dem, og vi maatte da i byre Domme kjøbe det, som vi nu have i sinde at forære bort. Jeg indrømmer